

РЕШЕНИЕ

№ 6066

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8018** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 05.02.2020 г. по н.а.х. дело № 16803/2019 г. по описа на СРС, НО, 2 състав е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система серия К № 2609600 на СДВР, с който на М. П. К. е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от М. П. К. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ К № № 2609600 на СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, мотивирани с твърдения, относими към законосъобразността на ЕФ. Претендират се разноси.

Ответникът редовно призован не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна, а решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В производството пред СРС е установено, че на 16.03.2019 г., в 09,26 часа в [населено място] по [улица], срещу магазин „Х. М.“, с посока на движение от [улица]към [улица]М. К. се движела със собствения си лек автомобил „Т. А.“ с ДК [рег.номер на МПС] , със скорост 85 км/час, при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с автоматизирано техническо средство TFR1-М 506. За така констатираното нарушение на М. П. К. бил издаден електронен фиш серия К № № 2609600 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че М. П. К. осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е правилно.

Правилно въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. М. П. К., като участник в движението, не се е съобразила с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство (видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 и протокол за използване на техническо средство, дневна форма на отчет на нарядите, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства).

Електронният фиш съдържа предвидените в чл.189, ал.4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл.54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл.189, ал.4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл.189, ал.11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното

постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл.189, ал.4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Неоснователно е възражението на касатора, че основанийето за издаване на ЕФ е неясно формулирано. В ЕФ изрично е посочено, че за извършено от М. П. К. нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП се налага глоба в размер на 400 лв.

С изменението на разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, обн. ДВ. бр. 19/2015г., в първото изречение думите “техническо средство” са заменени с изрза “автоматизирано техническо средство или система”, който израз е част от съдържанието на нормата и в редакцията ѝ, към датата на извършване на процесното нарушение. Със същото изменение на закона в дефиницията за “електронен фиш” по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП е добавен изразът “и системи”, създадена е нова т.65 на същия параграф, с която се определя понятието “автоматизирани технически средства и системи”, според която това са “уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствието или отсъствието на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Съгласно разпоредбата на чл.165, ал.3 от ЗДвП (нова - ДВ бр. 19/2015г.), на министъра на вътрешните работи е делегирана компетентност да определи с наредба условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение. В тази връзка е издадена е Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г.), в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 8121з-532/2015г. изрично е предвидено, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредба № 8121з-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система. Следователно, действащите разпоредби на ЗДвП и на Наредба № 8121з-532/ 12.05.2015г., предвиждат, че издаването на електронни фишове включва и нарушения, установени и заснети с всички видове АТСС, в т.ч. мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя в присъствие на контролен орган, поставящ начало и край на работния процес.

В допълнение следва да се посочи, че към момента на извършване на деянието е отменена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП (ДВ, бр. 54 от 2017 г.), съгласно която „при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на

вътрешните работи участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи“, като със същия брой на ДВ е изменена нормата на чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП, предвиждаща обозначаване на местата за контрол по спазването на правилата за движение от всички участници в движението, чрез поставяне на пътни знаци и техника за видеонаблюдение, доколкото контролът се осъществява само в обхвата на средствата за видеонаблюдение, по следния начин: „при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да извършват контрол по спазване на правилата за движението по пътищата с автомобили, оборудвани със средства за аудиозапис и видеозаснемане, като контролът се осъществява само в обхвата на средствата за видеозаснемане“. Съществуването на изискването за обозначаване на пътния участък, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи, е отпаднало като законово основание и това, че то е въведено с друг нормативен акт, какъвто е Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /в релевантна редакция/, не обуславя извод за ограничаване правата на касатора по смисъл на чл. 15, ал. 3 и чл. 13 ЗНА във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗАНН.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.02.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 16803/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 2 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.

